

Lélek nélküli megszorodott egyház

Köszöntés: „Dicsérjétek az Urat! Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az Úr, ki beszélhetné el minden dicső tettet? Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! Áldott az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az Urat (Zsolt 106, 1-2. 47-48)!” Ámen.

Gyülekezeti ének: 388:1-5: „Hallgasd meg Jézus Krisztus...”

Fennálló ének: 189: E pünkösdi ünnepében...

Fő ének: 371: Jézus Krisztus, egy Mesterünk...

Előfóhász: „Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem: Ó, Uram, Uram, te tudod! Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj a csontokról! Mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok az Úr igéjét (Ez 37,3-4)!”

Lekció: Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levele 2,11-22

„Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígért szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közeliaknak”. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.”

Előima

Köszönjük Urunk, hogy a Te örökséged vagyunk. Jöjj és légy velünk ebben az órában is, segíts minket ügyünkben, hogy a pünkösdi láng és szél eljusson oda, ahol kétségek, fájdalmak vannak. Támadj fel most mellettünk Urunk, emeld fel zászlódat közöttünk, légy velünk viadalainkban és biztass, hogy meg ne rettenjünk. Megvalljuk Előtted, hogy nem a sokaság ami erőnk, még ha úgy is tűnik, egyedül Te vagy reménységünk. Urunk azért kérünk, hogy most segíts meg, adj előmenetelt, értelmet, haladást, hogy senki ne mondja rólunk, nincsen Istenünk. Add, hogy tudjunk harcolni hitünkért, szent nevedért, özvegyekért, és árvákért, megromlott édes hazánkért. Könyörgünk, mutasd meg erődöt bennünk, harcolj együtt velünk, magasztald fel kezed köztünk, hogy mindenki, aki ezt hallja a Te győzelmedet csodálja bennünk, jó voltodat magasztalják, hatalmasságodat áldják és erődöt meg ne utálják. Kegyelmes Úr Isten, tartsd meg házainkat, hogy bennünk áldás lakozzék és tartsd meg a gyülekezetet, amely ma idejött, hogy Tőled halljon az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak Lelkéről és dicső munkájáról. Szenteld meg a házadba érkezőket, hogy mindenben Téged építsenek, és nagy nevedet magasztalják. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 388:8: El ne távozzék tőlünk...__

Textus: Pál apostol az Efézusiakhoz írott levele 4, 30

„És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára.”

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Amikor az ember házépítésbe kezd vagy a hajlékát renoválja, akkor jól meggondolja, hogyan is kezdjen hozzá. Megvan-e a szükséges emberanyag, akik segíthetnek? Megvan-e a szükséges anyagi fedezet, ami az építőanyag beszerzéséhez kell? Megvan-e a szükséges jövőendőbe tekintés, hogy nekünk, a családnak együtt kell szolgálni és küzdeni a dolgokért. Ma a kiművelt emberfőről, a szükséges emberanyagról hangzik az ige, aki a gyülekezetben építést folytat. Milyen a Lélek által átitatott ember szolgálata a felebarátja irányába?

Isten, aki jót ad és jobbra tesz Lelke által azt szeretné, hogyha nem lenne a gyülekezetben tétlen tag. Elszomorító, amikor tétlenül állunk egy-egy feladat

előtt. Elszomorító, amikor hiányzik az imaközösség, az Úr vezetésének az elkérése. Elszomorító, amikor fejetlenül beleugrunk a dolgok közepébe és csak azután gondolkodunk. A Szentlélek Isten a józanság Lelke, aki azt szeretné, hogy az ő tanítványai ne legyenek restek. A Lélek szolgálata az első egyházban láncreakciót váltott ki. „Nagyon fontos, hogy a keresztyén közösség minden egyes tagja nélkülözhetetlen láncszeme legyen a közösségnek. Egy lánc akkor nem szakad el, ha a legkisebb szeme is megkapaszkodik a többiben.” (Dietrich Bonhoeffer) A lelki lánc csak akkor nem szakad el, ha Isten Lelke forrasztja azt.

A következő nagy feladat a házépítésnél összefogni az erőket. A feladatra való teljes koncentráció. Minden keresztyén embernek megvan az erőssége. A gyülekezetben fontos ezeket az erősségeket megvizsgálni, és ami a lényeg használni. Minden gyülekezeti tag végzi a szolgálatot a kapott adottságok szerint. A háznál sem folynak össze a teendők. Az ács munkáját nem végezheti a kőműves. A tetőfedők nem vethetik meg a ház alapját. Összefogni az erőket. Olyan sok energiát veszítenek a házépítők, amikor úgy gondolják, hogy ők mindenhez értenek. Olyan sok energiát fektetünk abba, hogy mindenki azt végezze, amit kell. Ugyanis a lelki ház építése nem emberi teljesítmény. Ezt kategorikusan le kell szögezni. Nem tőlünk függ a gyülekezet házának a működése. A Sátán szétdobál bennünket és mindenkivel elhiteti a legnagyobb hazugságot: Több vagy mindenkinél. Az egység Lelke azonban összegyűjt, mint kötél a csibéit, és a legnagyobb igazságot közli veled: Fontos és értékes tagja vagy a mi gyülekezetünknek! Az Úr Isten a Biblia első lapjain teremtette meg az embert, és hat fejezettel később azt olvassuk, hogy megbánta tettét. Miért történt ez így? Imádkozzunk Isten Szentlelkéért, hogy a mi gyülekezetünk ne vesse ki a gyengéket, a betegeket, ne vesse ki az erőtleneket, hanem összefogva, összetartva a sokszínűségben tudjunk gyönyörködni, ahol mindenki megtalálja a maga helyét és szolgálati területét.

A következő terület a félelem. Sok ember fél. Fél mindennek a megvalósításától és következményétől. Nem szabadon, hanem görcsösen éli a mindennapjait. Fél és nem él. Nincs benne szabadság. Nem tudja magát függetleníteni a veszélytől. Nem tudja magától elvonatkoztatni a nehézségeket. A ma élő keresztyén ember legnagyobb bűne az aggodalmaskodás. Félve élünk, és nem élve féljük az Urat, aki mindenre képes. Nem a félelem Lelkét kapta a keresztyén ember, hanem az erő Lelkét. A tanítványok, amikor kitöltetett rájuk a Szentlélek, megbátorodtak a szólásra, kiálltak Isten ügye mellett, beálltak az aratásba és végezték a szolgálatot. Aki Lélek közelben él, az élet közelben érzi magát. Aki a Lélek vonzáskörében szolgál, az nem retteg, és nem ijed meg az első megpróbáltatástól. Elszomorító a félelem, a folytonos leszűkítés, a folyamatos leépülés, a hiányos felvállalás, a bátortalan hozzáállás az Úr dolgaihoz. Félünk, rettegünk, pedig a mi oldalunkon nem akár ki áll.

Nagy kérdés kedves testvéreim, Ki vezeti a gyülekezetet? Az erősebb győz alapon fogalmazódik meg bennünk a lelki ház építése vagy a közös cél ösztönöz bennünket? Ki az Ura a Pozsonyi Református Egyházközségnek? A lelki ház élő kövekből épül, belőled és belőlem, majd egybeilleszkedik és növekszik. Egybeilleszteni egyedül a Szentlélek Isten tudja, aki képes bennünket újjászülni, ahogyan Jézus Krisztus, a mi Urunk mondta Nikodémusnak: *„A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született (Jn 3,8).”*

A gyülekezet középpontjában Jézus Krisztus áll, Ő az alap, létrehozója és életben tartója a Szentlélek. Az életben tartás tehát nem tőlünk függ, nem is a sokasodó vagy épp hiányos programoktól, hanem Istentől függ.

Pál látja az efézusi gyülekezetet, tudja, hogy mi van mögötte és mi van előtte, ezért hangsúlyos a lelki parancs és az alázatos kérés: *„És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára (Ef 4,30).”*

A Lélek nélkül megszomorodott egyház leszünk, de a Lélekkel megújuló és bátorító közösség, ezért arra törekedjünk, hogy imádkozzunk a Lélek közelségeért. Mennyit tudunk mi is szomorkodni azon, ami nem jól vagy egyáltalán nem működik, és mi nem tudunk rajta változtatni. Ne szomorítsuk el a Szentlelket, hanem imádkozunk jelenléteért gyülekezetünkben, mert Ő az egyetlen, aki képes változtatni a kialakult helyzeteken, a számunkra megoldhatatlannak tűnő feladatokban. Aki Lélek közeli életet folytat, az emberszagú és emberközeli illatot áraszt. Nem ellenkezik az elhívás és kiküldetés tekintetében, hanem Krisztus-hívóként megvalósítja a saját környezetében a krisztusi szeretetet.

Ugyanis a Szentlélek Isten megpecsételi a jövődőt. Felkészít az Isten országának az építésére itt a földön. A megvalósítás és a kivitelezés egy kézben van, a Lélek kezében, aki készségesen neked ajándékozta, ha tiszta emberként igyekszel Őt szolgálni. A Szentlélek a teljes váltság napjára pecsétel el, és a tisztátalanok kizáratnak Isten országából. Az eljövendő várása meghatározza a jelenben folytatott életünket. Tudjuk, hogy úgy kell élnünk, mint akiknek örökségük van Isten és Krisztus országában. Ezért van az, hogy a hétköznapi kis dolgokat is nagy nézőpontból szabad és kell szemlélnünk. Fontos, hogy mit és hogyan cselekszünk, hiszen Isten országáért munkálkodunk. Ezért nem spórolhatjuk meg a szolgálatot, amit Dsida Jenő olyan szépen megfogalmazott: *„Nem így kellene hüvös, árnyas szobából, kényelmes íróasztal mellől szólani hozzátok, jól tudom. Menni kellene házról házra, városról városra mint egy izzadt, fáradt, fanatikus csavargó. Csak két égő szememet, szakadozott ruhámat, porlepett bocskoromat hívni bizonyságul a szeretet nagy igazsága mellé, és rekedt hangon, félig sírva kiabálni minden ablak alatt ”Szakadt lelket foltozni, foltozni! Tört szíveket drótozni, drótozni.”*

Van mit foltozni és drótozni a pozsonyi lelkeken is, legyünk hát ennek a pünkösdi megvalósítói a hétköznapiakban a Lélek által, hogy méltók lehessünk Isten nagy ajándékára: az Úr gazdagon elkészített mennyei hajlékára. Ámen.

Utóima: „Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben. Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék az Úr ígérete szerint, és azok menekülnek meg, akiket elhív az Úr (Joel 3, 1-5).”

„Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem (Zsolt 16,2).”

„És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt (Lk 15,20).”

„De te, Uram, Uram, tégy jót velem nevedért! Jóságos szeretetteddel ments meg engem (Zsolt 109,21)!”

„Úgy örülnek színed előtt, mint aratáskor szoktak örülni (Ézs 9,2).”

„A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt (ApCsel 4,32).”

„Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten menyeyi elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért (Fil 3,13-14).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre.” (IIKor 9,8)

Áldás: „...aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket (IIKor 1,4).” Ámen.

Záró ének: 392:4-5 „Sok bajban, küzdelemben...”